

Debreceni Ítéltábla

Pkf.I.20.606/2025/2. szám

A Debreceni Ítéltábla a Bihari Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Bihari Krisztina ügyvéd) által képviselt kérelmező neve (cím) kérelmezőnek – a dr. Varga István ügyvéd (cím) által képviselt kérelmezett neve (cam) kérelmezettel szemben vagyoni elégtétel megfizetése iránt indított nemperes eljárásban a Debreceni Törvényszék 8.Pk.21.199/2025/8. számú végzése ellen a kérelmező részéről 10., a kérelmezett részéről 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán meghozta a következő

v é g z é s t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Kötelezi a kérelmezőt, hogy fizessen meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára legkésőbb e végzés meghozatalától számított 60 (hatvan) napon belül 25 092 (huszonötezer-kilencvenkét) forint meg nem fizetett fellebbezési illetéket, amelynek során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Megállapítja, hogy 14 268 (tizennégyezer-kétszázhatvannyolc) forint meg nem fizetett fellebbezési illeték az állam terhén marad.

E végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A kérelmező volt a(z egyik) felperese az általa eredetileg a Sz. Járásbíróságon 2017. december 22. napján előterjesztett keresetlevéllel 16.P.23.8../2017. számon indult, áttétel folytán a Sze. Járásbíróságon P.20.4../2018., majd P.20.0../2021., ezt követően P.20.2../2022., végül P.20.6../2023. számon végrehajtás megszüntetése iránt folyamatban volt, a 2025. május 27-én első fokon jogerőre emelkedett 1.P.20.6../2023/48. számú ítélettel befejezett pernek (a továbbiakban: alapügy).

[2] A kérelmező a jogvesztő határidőn belül előterjesztett, leszállított kérelmében 836 400 Ft vagyoni elégtétel megfizetésére kérte kötelezni a kérelmezettet. Hivatkozása szerint a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) 7. §-ának (1) és (2) bekezdései alapján 2091 napra illeti meg a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel mértékéről és a kifizetendő összeg számításának szabályairól szóló 372/2021. (VI. 30.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 1. §-ának (2) bekezdése szerinti napi

400 Ft. Hivatkozása szerint az alapügy 2708 napig tartott, amelyből a tárgyalás többszöri felfüggesztése miatt $941 + 206 + 387$ nap levonása indokolt, amelyhez képest $(206 + 387 =) 593$ nap levonásával, és mert 24 nap alatt kellett volna befejezni az alapügyet $(2708 - 593 - 24 =) 2091$ napra illeti meg vagyoni elégtétel. Álláspontja szerint további időtartam levonása nem indokolt.

[3] A kérelmezett az elleniratában elsődlegesen kérte a kérelem teljes, másodlagosan 971 200 Ft erejéig történő elutasítását. Az elsődleges kérelmét azzal indokolta, hogy az általa levonni kért 2428 nap miatt az alapügy figyelembe vehető időtartam nem éri el a vagyoni elégtételre jogosító mértéket. A másodlagos hivatkozása szerint a Pevtv. 15. §-ának (3) és (4) bekezdései alapján összesen 2428 nap levonása indokolt 15 (és azon belüli egyes további rész-) időtartamra. A másodfokú eljárás szempontjából jelentőséggel bíró hivatkozásai szerint a 2017. december 31. és 2018. március 5. napjai között eltelt 65 nap (a továbbiakban: 1. időtartam) levonását azért kérte, mert a Sz. Járásbíróságnak soron kívül kellett volna intézkednie a tárgyalás kitűzése vagy az áttétel iránt, azonban csak háromszori intézkedést tett a végrehajtási iratok beszerzése iránt, és csak 2018. március 5-én döntött az áttételről, amellyel szemben a kérelmező nem élt az eljárás elhúzódása miatti kifogással. A 2018. május 24. és július 2. napjai közötti 40 nap (a továbbiakban: 2.1. időtartam), a 2021. február 5. és 25. napjai közötti 21 nap (a továbbiakban: 4. időtartam), a 2021. április 7. és május 26. napjai közötti 50 nap (a továbbiakban: 5. időtartam), a 2021. június 4. és 23. napjai közötti 20 nap (a továbbiakban: 6. időtartam), a 2021. július 2. és szeptember 22. napjai közötti 83 nap (a továbbiakban: 7. időtartam), a 2023. július 26. és október 11. napjai közötti 78 nap (a továbbiakban: 10. időtartam), a 2023. október 19. és 2024. február 7. napjai közötti 112 nap (a továbbiakban: 11. időtartam), a 2024. február 16. és április 17. napjai közötti 62 nap (a továbbiakban: 12. időtartam), a 2024. április 25. és 2025. január 15. napjai közötti 266 nap (a továbbiakban: 13.1. időtartam), a 2025. január 24. és április 9. napjai közötti 76 nap (a továbbiakban: 14. időtartam) és a 2025. április 18. és május 8. napjai közötti 21 nap (a továbbiakban: 15. időtartam) levonását is az eljárás elhúzódása miatti kifogás elmulasztása miatt kérte, mert a kérelmezőnek észlelnie kellett volna, hogy az alapügyben eljáró bíróság megszegte az eljárás soronkívüliségére, ezen belül pedig különösen a tárgyalás kitűzésére és tárgyalási időközre vonatkozó szigorú szabályokat. A 2.1. időtartammal részben átfedésben lévő, a 2018. május 17. és június 13. napjai közötti 28 nap (a továbbiakban: 2.2.) időtartam levonását azért kérte, mert – míg a 2.1. időtartam hivatkozása szerint a tárgyalást 15 napon túlra tűzték ki – az áttételt elrendelő jogerős végzés 2018. május 8-án érkezett a bíróságra, amely azonban csak 2018. június 13. napján intézkedett a tárgyalás kitűzéséről, amellyel szemben a kérelmezőnek az eljárás elhúzódása miatti kifogást kellett volna előterjesztenie. A 2018. július 2. és 2021. január 27. napjai közötti 941 nap (a továbbiakban: 3. időtartam), a 2021. szeptember 28. és 2022. március 11. napjai közötti 165 nap (a továbbiakban: 8. időtartam), valamint a 2022. június 24. és 2023. augusztus 16. napjai közötti 419 nap (a továbbiakban: 9. időtartam) levonását az alapügy tárgyalásának felfüggesztése, illetőleg azon belüli részidőtartamokként a kérelmező azokkal kapcsolatos késedelmei miatt kérte.

[4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett végzésével kötelezte a kérelmezettet, hogy fizessen meg a kérelmezőnek 475 600 Ft vagyoni elégtételt, amelyet meghaladóan elutasította a kérelmet. Kötelezte a kérelmezőt, hogy fizessen meg a kérelmezettnek 12 880 Ft „perköltséget”, az államnak pedig 15 456 Ft eljárási illetéket, azzal hogy 14 268 Ft illeték az állam terhéen marad.

[5] A határozat indokolása szerint az eljárás észszerű időtartama 30 hónap volt a Pevtv. 6. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján, mert az alapügyben első fokon jogerőre emelkedett döntés született, amelyhez képest a számított időtartama 2695 nap volt.

[6] Ebből a felek egyező nyilatkozata alapján a 3. időtartam 941 napja, a 8. időtartam 176 napja és a 9. időtartam 2022. június 24-től július 17-ig eltelt 389 napja, összesen 1506 nap volt levonható.

[7] Az 1., 2. (ezen belül 2.2.), 4., 5., 6., 7., a 9. időtartam fennmaradó, 2023. július 17. napját követő időszaka, a 10., 11., 12., 13. (ezen belül 13.2.), 14. és 15. időtartamok levonása azonban nem indokolt. Ennek alátámasztására részletesen ismertette az eljárás elhúzódása miatti kifogás elmaradásának értékelése, a tárgyalások „járványügyi veszélyhelyzet” idején történt elhalasztása, valamint az eljárás szabálytalansága elleni és az eljárás elhúzódása miatti kifogás körében kialakult bírói gyakorlatot. A bírói gyakorlat alapján nem vonható le a törvényes határidőn túlra, de kitűzött tárgyalás miatti késedelem időszaka, mert a kérelmező mulasztás hiányában nem sérelmezhet az eljárás elhúzódását sem, ezért nem vonhatóak le a 2. (ezen belül 2.2.), 4., 5., 6., 7., 10., 11., 12., 13.1., 14. és 15. időtartamok. A bírói gyakorlat mellett arra is figyelemmel volt, hogy a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) hatálya alatt indult végrehajtás megszüntetési perekben – azok különösen bonyolult voltára tekintettel – általános gyakorlat volt az ügyek többszöri, nyolc napon túli időpontra történő elhalasztása, így a kérelmezőtől nem volt elvárható, hogy észlelje a mulasztást és az eljárás elhúzódása iránt kifogással éljen.

[8] Nem volt elvárható a kérelmezőtől az sem, hogy kifogást terjesszen elő a Sz. Járásbíróság előtt az 1. időtartamot illetően, mert az eljáró bíróság három ízben is intézkedett a végrehajtási iratok beszerzése iránt, így nem volt tétlen időszak. Az áttételről történt rendelkezés pedig 65 napon belül megszületett, amely időszak alatt nem volt elvárható az eljárás elhúzódásának esetleges észlelése sem.

[9] Emellett kitért arra is, hogy a 9. időtartam 2023. július 17-től augusztus 16-ig terjedő részét és a 13.2. időtartamot miért nem kell levonni.

[10] Mindezek miatt az alapügy 2695 nap számított időtartamából 1506 nap a levonható időszak a felek egyező nyilatkozatai alapján, ezért a figyelembe vehető időtartam 1189 nap, amely meghaladja az eljárás észszerű időtartamát, ezért a kérelmező (helyesen: kérelmezett) elsődleges kérelmével szemben vagyoni elégtétel jár a kérelmezőnek, mégpedig napi 400 Ft alapján 475 600 Ft.

[11] Az egyedülként „perkötséget” igénylő kérelmezett 52% arányban volt jogosult a jogi képviselővel felmerült ügyvédi munkadíjra a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. §-ának (2) és (3) bekezdései alapján. A kérelmező az 52% arányú pervesztessége alapján köteles a feljegyzett eljárási illeték viselésére a Pp. 83. §-ának (2) bekezdése alapján, míg a fennmaradó illeték az állam terhéen marad a kérelmezett személyes illetékmentessége és a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése alapján.

[12] A kérelmező a fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú végzés részbeni megváltoztatását, és a kérelmezett 836 400 Ft vagyoni elégtétel megfizetésére kötelezését, másodlagosan a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság eljárás megismétlésére történő kötelezését. Idézve az 1952. évi Pp. 2. §-ának (2) bekezdését arra hivatkozott, hogy az elsőfokú határozat tévesen rögzíti, hogy a soron kívüli elsőfokú eljárás 30 hónapig tarthat, mert az 1952. évi Pp. 370/A. §-ának (1) és (4), a tárgyalás kitűzését és elhalasztását szabályozó bekezdései alapján a keresetet 3 tárgyaláson 24 nap alatt el kellett volna bírálni, amelyhez képest az alapügy 2708 napig tartott. Ebből le kell vonni a felfüggesztés időtartamát, a 2021. szeptember 28-tól 2022. március 22-ig eltelt 206 napot, és a 2022. június 24-től 2023. július 17-ig eltelt 387, összesen 593 napot. Ezért $(593 + 24 =) 617$ napot kell levonni a 2708 napig tartó tárgyalási időtartamból, így megállapítható, hogy 2091 nappal tovább tartott a per, mint az ésszerű határidő, amelyre (napi 400 Ft-tal számolva) 836 400 Ft illeti meg. Előadta azt is, hogy az elsőfokú végzésben meghatározott 1189 napra a Pp. 147/A. §-ának (1) bekezdése szerint járó napi 4236 Ft alapulvételével már hivatalból kellett volna megfizetni neki 5 036 604 Ft-ot. Ezzel szemben a kérelme jóval kevesebb, mint ami a 2025. augusztus 22-től hatályos és kötelezően alkalmazandó törvény (azaz a Korm. rendeletnél magasabb szintű jogszabály) alapján járna.

[13] A kérelmezett a fellebbezésében az elsőfokú végzés részbeni megváltoztatásával elsődlegesen kérte, hogy az ítéltábla utasítsa el a kérelmet teljes egészében, másodlagosan hogy a marasztalási összeget csökkentse 360 400 Ft-tal. Megsértett jogszabályhelyként utalva a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdésére és az 1952. évi Pp. 114/A. §-ára elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a fellebbezés szerint levonni kért időtartamokra is figyelemmel az alapügy számított időtartama 228 nap, ezért sem a Pevtv. 6. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján az elsőfokú eljárás tekintetében előírt harminc hónapot, sem a Pevtv. 6. §-ának (1) bekezdése szerinti hatvan hónapot nem haladja meg, másodlagosan pedig további 901 nap levonása indokolt. Mindezek indokaként – fenntartva az ellenirat vonatkozó érvelését – előadta, hogy az 1. időtartam 65 napját azért kell levonni, mert a keresetlevél a Sz. Járásbírósághoz 2017. december 22-én megérkezett, a bíróságnak pedig az 1952. évi Pp. 370/A. §-ának (1) bekezdése szerint soron kívül intézkednie kellett volna a tárgyalás kitűzéséről vagy a keresetlevél áttételéről. A bíróság ugyan három ízben is megkeresést intézett a végrehajtási iratok beszerzése iránt, azonban érdemi intézkedést nem tett, tárgyalást nem tűzött ki és a keresetlevél áttételéről is csak a 2018. március 5. napján kelt végzésével döntött. Ennek vizsgálata nem korlátozódhat annak a megállapítására, hogy az eljáró bíróság tett-e bármilyen intézkedést az ügyben, mert azt is vizsgálni kell, hogy az adott intézkedés hozzájárult-e az eljárás érdemi előre viteléhez és ha igen mennyiben. Önmagában a végrehajtási iratok beszerzése iránti intézkedés nem járult hozzá az ügy érdemi elbírálásához. A kérelmező észlelhette a bíróság tétlenségét, mert a tárgyalás kitűzéséről szóló értesítést nem kapott, ezért elvárható lett volna tőle, hogy a bíróság mulasztását kifogásolja. A 2.1., 4., 5., 6., 7., 10., 11., 12., 13.1., 14. és 15. időtartamok (összesen 829 nap) levonását azért kérte változatlanul, mert az 1952. évi Pp. 370/A. §-ának (1) és (4) bekezdései egyértelmű rendelkezést tartalmaztak a soron kívüli eljárásra, a tárgyalás keresetlevél benyújtásától számított 15. napra történő kitűzésére és a kizárólag a bizonyítás lefolytatása érdekében történő, legfeljebb 8 napra történő halasztásra. Az elleniratában kifejtettek szerint az alapügy bírósága e határidőt nem tartotta meg, ezzel az eljárás elhúzódásához hozzájárult. E határidő megtartása alól a bíróság az elsőfokú végzésben hivatkozott általános gyakorlatra hivatkozással nem mentesülhet, mert pont az ilye gyakorlat eredményezi a feleknek a per ésszerű időn belül történő befejezéséhez fűződő jogának a sérelmét. A soron kívüli eljárásban különösen nagy jelentősége van, hogy a bíróság az ügy érdemi elbírálása érdekében az intézkedéseit határidőben hozza meg. A 2.2. időtartam (28 nap) kapcsán előadta, hogy az elsőfokú végzés ezt érintően a törvényes

határidőn túlra, de már kitűzött tárgyalás miatti késedelem időtartamát nem találta levonhatónak (2.1. időtartam), a 2.2. időtartam ezt részben átfedő levonását azonban a kitűzés iránti intézkedés késedelmére alapozva kérte. Ennek kapcsán pedig az elsőfokú bíróság bár elutasította a hivatkozását, azonban nem vezette le, hogy az ellenirat 2.2. pontjában meghatározott időtartam alatt a kérelmezőnek miért nem volt lehetősége arra, hogy az eljárás elhúzódása miatti kifogást terjesszen elő. Az iratok bírósághoz érkezését követően a bíróságnak soron kívüli intézkedési kötelezettsége állt fenn, amelynek csak késedelmesen, 2018. június 13-án tett eleget. A kérelmező észlelhette volna e mulasztást, ami az 1952. évi Pp. 114/A. §-a (2) bekezdésének a) pontja szerint minősül, amellyel szemben ugyanakkor az 1952. évi Pp. 114/A. §-ának (1) bekezdése szerinti kifogást 2018. május 17-től előterjeszthetett volna.

[14] A kérelmezett a kérelmező fellebbezésére tett észrevételében kérte a „fellebbezés elutasítását” és az elsőfokú végzés általa kért megváltoztatását. Előadta, hogy a Pevtv. nem tesz különbséget az eljárás ésszerű időtartamára vonatkozóan aszerint, hogy törvény rendelkezése, vagy más ok miatt az ügyben soron kívül kell-e eljárni, hanem a per tárgyára tekintettel differenciál. Az alapügy pedig nem 2708, hanem 2695 napig tartott. A kérelmező továbbá 2477 napra kívánta érvényesíteni az igényét, amelyet a másodfokú eljárás során nem változtathat meg. A kérelmező emellett az elsőfokú eljárásban már elfogadott levonást kíván vitássá tenni. A szóhasználat egyezősége mellett pedig a Pp. ben és a Pevtv.-ben szabályozott vagyoni elégtétel különböző jogintézmények.

[15] A kérelmező a kérelmezett fellebbezésére tett észrevételében kérte a fellebbezésének teljesítését. Hivatkozása szerint érthetetlen a kérelmezett által hivatkozott 30, illetve 60 hónapos határidő, mert a végrehajtás megszüntetése iránti perekre nem vonatkoznak a Pevtv. általános szabályai, hanem csak 23 nap elsőfokú tárgyalási határidőt engednek. Kifogásolta, hogy a kérelmezett őt okolja az alapügy ezt jelentősen meghaladó időtartamáért. Nem véletlen a Pp. 147/A. §-a (1) bekezdésének szigorú szabályozása, de hivatkozása szerint „az eljárás elhúzódása miatt előterjeszthető szabálytalansági kifogás” jogszabályi feltételeit is a Pp.-ben részletezik.

[16] A fellebbezések megalapozatlanok.

[17] Az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntést hozott, az ennek alapjául szolgáló tényállás és indokok pedig – a fellebbezések és az arra tett észrevételek korlátai között – részben és jobbra megállapíthatóak a támadott végzés indokolása alapján, amelyet az ítéltábla ugyanakkor az alapügy elemi pertörténetét illetően annyiban korrigált, hogy azt a Pp. 346. §-a (4) bekezdésének megfelelően nem a kérelmező kérelmének részeként, hanem önálló tényállásként rögzítette. Az ítéltábla – a fellebbezések és az arra tett észrevételek korlátai között – részben egyetértett az elsőfokú bíróság döntésének indokaival, amelyeket a fellebbezésekben foglaltak miatt az alábbiak szerint egészít ki és pontosít.

[18] A kérelmező iratellenesen hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a végrehajtás megszüntetése iránt folyamatban volt alapügy 30 hónapig tarthatott. Az elsőfokú végzés, mint ahogy a Pevtv. vonatkozó rendelkezése is, nem írta felül az 1952. évi Pp. alapügyre vonatkozó 370/A. §-ának (1) és (4) bekezdéseiben a tárgyalás kitűzésére és elhalasztására vonatkozó rendelkezéseket, hanem azt rögzítette, hogy a felek

jelen jogvitájára irányadó jogszabály, azaz a Pevtv. szerint mennyi volt az alapügy észszerű időtartama. A Pevtv. 6. §-ának (1) bekezdése szerint ugyanis a bírósági eljárás időtartama akkor minősül észszerűnek – a (3)–(5) bekezdés szerinti eltérésekkel –, ha az az elsőfokú eljárás kezdőnapjától az eljárást befejező jogerős határozat közlésének napjáig nem haladja meg a hatvan hónapot. A (2) bekezdés a) pontja szerint pedig az eljárási szakasz időtartama akkor minősül észszerűnek – a (3)–(5) bekezdés szerinti eltérésekkel –, ha az elsőfokú eljárás időtartama a harminc hónapot nem haladja meg. Minthogy a kérelmező sem hivatkozott arra, hogy a végrehajtás megszüntetése iránti per a (3) – (5) bekezdése szerinti kivételt képez, jogszabályellenesen hivatkozott arra, hogy 24 nap volt az alapügy észszerű időtartama. Az ítéltábla a teljesség kedvéért rögzíti ugyanakkor, hogy ennek – a kérelmezett ugyancsak megalapozatlan fellebbezése miatt – egyébként sem volt érdemi jelentősége, mert a kérelmező – ugyancsak helytelen – álláspontjával ellentétben a vagyoni elégtétel nem csupán az észszerű időt meghaladó tartamra, hanem az eljárás teljes figyelembe vehető időtartamára illeti a felet (pl. BDT2023. 4644.).

[19] A kérelmező alaptalanul támadta az alapügy számított időtartamára vonatkozó megállapítást is. A Pevtv. 2. §-ának (1) bekezdése szerint ugyanis a bírósági eljárás e törvény alkalmazásában az elsőfokú eljárás kezdőnapjától az eljárást befejező jogerős határozat közlésének napjáig tart, míg a (2) bekezdése szerint az elsőfokú eljárás kezdőnapja a bírósági eljárás időtartamába nem számít bele. Ezért a számított időtartamát tekintve az alapügy nem a keresetlevél 2017. december 22-i előterjesztésétől, hanem annak másnapjától 2017. december 23-tól, és nem – az egyetlen pertörténeti eseményhez vagy jogszabályi rendelkezéshez sem köthető – 2025. május 22-éig (a kérelemben eredetileg: május 27.), hanem az utóbb jogerőre emelkedett elsőfokú ítélet 2025. május 9-i kézbesítéséig, azaz matematikailag az elsőfokú bíróság megállapítását nem vitatva 2695 napig tartott.

[20] A kérelmező megalapozatlanul hivatkozott arra is, hogy csak a tárgyalás felfüggesztésének 2021. szeptember 28-tól 2022. március 22-ig eltelt 206, valamint a 2022. június 24-től 2023. július 17-ig eltelt 387, összesen 593 napját kell levonni. Az elsőfokú eljárás során ugyanis az elleniratra tett észrevételében (7. sorszámú irat 3. oldal) „elfogadta”, azaz nem ellenezte, hogy a 3. időtartam 941 napja is „figyelman kívül marad”. Jóllehet ehhez képest (véltetően elírás folytán) a kérelemváltoztatásban e tétellel nem számolt, és annak figyelman kívül hagyásával szállította le a kérelmét 2091 nap alapulvételével 836 400 Ft-ra, ez azonban nem érinti az ellenirat vonatkozó részében foglaltak elismerését. Ez alapján pedig az elsőfokú bíróság a Pevtv. 15. §-a (5) bekezdésének megfelelően, azaz ezt illetően a kérelem és ellenirat tartalmának korlátai között határozta meg a figyelembe vehető időtartamot ezen elismerésre is tekintettel a 3. időtartam 941 napja, a 8. időtartam 176 napja és a 9. időtartam 2022. június 24-től július 17-ig eltelt 389 napja, összesen 1506 nap levonásával 1189 napban. A kérelmező továbbá e hivatkozásával a Pp. 373. §-ának (1) bekezdésében foglaltak ellenére, meg nem engedhető módon változtatta meg a kérelmét a 3. időtartam 941 napjának levonására vonatkozó elismerése mellőzésével.

[21] A kérelmező ugyancsak meg nem engedhető módon hivatkozott új jogállításként a – sem az alapügyben, abból kifolyólag pedig a Pevtv. 8. §-ának (4) bekezdése alapján a jelen nemperes eljárásban sem hatályos – Pp. 147/A. §-ának (1) bekezdésére, amelyet ezért az ítéltábla figyelman kívül hagyott.

[22] A kérelmező bár ugyanezen okokból kérte az elsőfokú végzés hatályon kívül helyezését is, mivel az annak alapjául szolgáló hivatkozásai megalapozatlanok voltak, e fellebbezési kérelme sem volt teljesíthető.

[23] A kérelmezett fellebbezése kapcsán az ítéltábla elöljáróban azt hangsúlyozza, hogy a másodfokú eljárás nem az elsőfokú eljárás megismétlése, mivel az ítéltáblának a másodfokú eljárás során a fellebbezést kell elbírálnia (és az elsőfokú határozatot felülbírálnia), nem pedig az elleníratot. Ezért a már az 1952. évi Pp. rendelkezései alapján is kialakult (pl. BH2016. 173.), de a Pp. hatálya alatt is következetes bírói gyakorlat szerint (pl. Kúria Pfv.VI.24.583/2022/6. számú határozat) a fellebbező félnek a fellebbezésben kell feltüntetnie – egyebek mellett – a Pp. 371. §-a (1) bekezdésének b) és d) pontjai körében, hogy a másodfokú bíróság milyen okból változtassa meg az elsőfokú határozat kifogásolt rendelkezését, illetőleg melyek azok az anyagi és/vagy eljárási jogszabálysértések, amelyekre a fellebbezést alapítja. A Pp. 370. §-a (1) bekezdésének 2. mondata értelmében ugyanis a másodfokú bíróság felülbírálati jogköre korlátainak minősülnek a Pp. 371. §-a (1) bekezdésének a)-d) pontjaiban megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. Ezért a fellebbező félnek az a fellebbezésben tett előadása, hogy fenntartja az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait, nem pótolja annak az anyagi vagy eljárási szabálysértésnek a megjelölését, amelyre a fellebbezést alapítja (pl. BDT2021.4397.). Mindezek miatt a kérelmezett fellebbezésben hivatkozott ellenírata nem része a fellebbezésnek, ezért az ítéltábla kizárólag a fellebbezésben feltüntetettek alapján bírálhatta el a fellebbezést.

[24] Az 1. időtartamot illetően az ítéltábla az alapügy iratai alapján annyiban pontosítja az elsőfokú határozatból részben kikövetkeztethető tényállást, hogy a keresetlevél 2017. december 22-i lajstromozását követően a kérelmező mint akkori I. rendű felperes a per II. rendű felperesével együtt 2017. december 29-én igazolta a kereseti illeték megfizetését, amelyet követően a Sz. Járásbíróság 2018. január 3-án intézkedett a végrehajtási iratok beszerzése iránt, amelynek eredménytelenségét követően e megkeresést 2018. január 22-én, majd 2018. február 12-én is megismételte, majd miután a végrehajtó 2018. február 22-én megküldte a végrehajtási ügy iratait, 2018. március 5-én rendelkezett az áttételről. Az áttételt elrendelő végzésből azonban az is megállapítható, hogy a Sz. Járásbíróság a végrehajtás irataira (is) tekintettel állapította meg az illetékességének hiányát. Mindezen kiegészítésekkel megállapítható, hogy az alapügyben eljáró bíróság eljárása az elsőfokú végzésben írtaknak megfelelően nem volt inaktív, még ha nem is az 1952. évi Pp. 370/A. §-a (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően járt el a tárgyalás kitűzésének elmulasztásával. Az ekkori eljárás továbbá amellett, hogy nem volt inaktív éppen azt a célt szolgálta, hogy a bíróság a végrehajtási ügy iratainak alapulvételével tisztázza a per kereteit, ennek részeként az illetékességét is.

[25] A Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése szerint a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz időtartamába nem számítható bele az a bírósági eljárás előrehaladását nem szolgáló időtartam, amely a bíróság érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, szükségtelenül telt el, ha a kérelmező – habár arra jogszabályban biztosított lehetősége volt – nem nyújtott be kifogást az eljárás elhúzódása miatt.

[26] Az elsőfokú végzésben kimerítően ismertetett bírói gyakorlat szerint pedig a féltől a bíróság inaktív magatartása miatti eljárás elhúzódásának megakadályozása esetén az az elvárható, hogy akkor terjesszen elő emiatt kifogást a folyamatban lévő perben, ha a bíróság

olyan mértékben mulasztotta el az észszerű időn belüli eljárási cselekmények kötelezettségét, amely a rá vonatkozó eljárási szabályok betartásában alappal bízó fél számára nyilvánvaló és egyértelműen felismerhető, az eljárási kötelezettség megszegésére vonatkozó jelzéstől pedig alappal várhatja a sérelem kellő időben és eredményességgel történő orvoslását (pl. BDT2023. 4644.). E mércére is figyelemmel a kérelmezőtől – különösen a Pevtv. hatályba lépése előtt – nem volt elvárható kifogás előterjesztése, mivel bár az eljárási bíróság nem tűzte ki a tárgyalást, magatartása a per előrehaladása szempontjából érdemben sem volt inaktív, kiváltképp hogy a tárgyalás kitűzése esetén is beszerezte volna a végrehajtás iratait, amely alapján az áttételtől határozott volna.

[27] A 2.1., 4., 5., 6., 7., 10., 11., 12., 13.1., 14. és 15. időtartamok vonatkozásában a kérelmezett fellebbezésében hivatkozottakat illetően pedig az ítéltábla úgyszintén utal az elsőfokú végzésben is hivatkozott bírói gyakorlatra, amely szerint ha a bíróság a tárgyalást szabálytalanul [jelen esetben az 1952. évi Pp. 370/A. §-ának (1), illetőleg (4) bekezdése megsértésével] ugyan, de kitűzte/elhalasztotta, nem áll fenn mulasztása, hanem az előírt időtartam megtartására irányadó szabályt sértette meg, amellyel szemben legfeljebb az 1952. évi Pp. 114. §-a szerinti eljárás szabálytalansága elleni kifogás vehető igénybe, amely a Pevtv. alkalmazása szempontjából irreleváns (pl. BDT2023. 4600.).

[28] A kérelmezett megalapozatlanul hivatkozott továbbá arra is, hogy az eljárási bíróság az elsőfokú végzésben hivatkozott általános gyakorlatra hivatkozással nem mentesülhet a késedelme alól. Az elsőfokú bíróság ugyanis ezzel összefüggő körülményt nem az eljárási bíróság, hanem az eljárás elhúzódása miatti kifogás kapcsán a kérelmező oldalán értékelte. Mivel pedig a fellebbezés ezt a megállapítást nem támadta, azt a fent kifejtettek alapján az ítéltábla sem bírálhatta felül.

[29] A kérelmezett továbbá általánosságban megalapozottan hivatkozott arra, hogy a soron kívüli ügyekben nagy jelentősége van, hogy a bíróság határidőben tegye meg az intézkedéseit, amellyel azonban – a már kifejtettek szerint – önmagában nem adta az elsőfokú végzés indokainak cáfolatát.

[30] A fellebbezés ugyanakkor megalapozottan hivatkozott arra, hogy az elsőfokú végzés nem tartalmaz indokolást a 2.2. időtartam vonatkozásában, amelyet az ítéltábla pótol a fellebbezésben kértek alapján. A kérelmezett ugyanis a 2018. május 24. és július 2. napjai közötti 40 napos 2.1. időtartammal részben átfedésben lévő, a 2018. május 17. és június 13. napjai közötti 28 napos 2.2. időtartam levonását azért kérte, mert – míg a 2.1. időtartam hivatkozása szerint a tárgyalást 15 napon túlra tűzték ki – az áttételt elrendelő jogerős végzés 2018. május 8-án érkezett a Sze. Járásbíróságra, amely azonban csak 2018. június 13. napján intézkedett a tárgyalás kitűzéséről, amellyel szemben a kérelmezőnek az eljárás elhúzódása miatti kifogást kellett volna előterjesztenie 2018. május 17-től. A kérelmezett (2.1. időtartamot is érintő) iratellenes hivatkozásával szemben azonban az állapítható meg az alapügy iratai alapján, hogy az áttételtől 2018. április 26-án hozott másodfokú végzés (Sz. Törvényszék 4.Pkf.20.7../2018/2. számú határozat) 2018. május 8-án nem a Sze.-i, hanem a Sz.-i Járásbíróságra érkezett, amelyet követően az iratok ténylegesen 2018. június 4-én érkeztek meg a Sze. Járásbíróságra, ekkor lajstromozták az ügyet, amely bíróság ezt követően a kérelmezett elleniratának tartalma szerint is tolerálható 9 napon belül, 2018. június 13-án intézkedett – egyebek mellett – a tárgyalás kitűzéséről. Ezen időközben pedig az ellenirat tartalmi hivatkozása szerint sem volt elvárható a kérelmezőtől az eljárás elhúzódása miatti

kifogás előterjesztése (kiváltképp, hogy az alapügy iratai között nem áll rendelkezésre az arra vonatkozó kézbesítési dokumentum sem, hogy a kérelmező egyáltalán mikor szerzett tudomást az áttételt elrendelő végzés jogerejéről).

[31] Az ítéltábla mindezen kiegészítésekkel helybenhagyta az elsőfokú bíróság érdemben helyes végzését a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján.

[32] A felek egyikének fellebbezése sem vezetett eredményre, ezért csak a másik fél eredménytelen fellebbezése alapján voltak jogosultak másodfokú eljárási költségre a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján. A kérelmezett a kérelmező fellebbezésre tekintettel nem számított fel másodfokú eljárási költséget, ezért arról nem kellett rendelkezni. A kérelmező ugyan a kérelmezetti fellebbezésre tett észrevételében megismételte a fellebbezése körében 35 000 Ft összegben felszámított eljárási költségre vonatkozó igényét, azt azonban nem a Pp. 81. §-ának (2) bekezdésében rögzítetteknek megfelelően számította fel, ezért az ítéltábla az ő viszonylatában is mellőzte az eljárási költség megállapítását. E jogszabályhely szerint ugyanis a felszámítás során meg kell jelölni az igényelt költség összegét, a felmerülésének lényeges körülményeit, azt, hogy a perbe vitt mely jog érvényesítésével összefüggésben merült fel, és mindezeket a felszámítással egyidejűleg – szükség szerint – okirattal is igazolni kell; a bíróság által az eljárást befejező határozatban meghatározható költség az annak összegét szabályozó jogszabályi rendelkezésre utalással is felszámítható. A kérelmező ugyanakkor nem a költség összegét szabályozó jogszabályi rendelkezést tüntette fel, hanem a jogszabály egészét, amikor a kérelmezett marasztalását a „17/2024 (XII.9.) IM rendelet szerint” kérte.

[33] A kérelmező a Pp. 102. §-ának (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a fellebbezésében vitatott érték (mivel az elsőfokú végzés „egészének” a hatályon kívül helyezését kérte: 836 400 Ft) alapján az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 47. §-ának (1) bekezdése szerint számított 25 092 Ft feljegyzett fellebbezési illetéket. Az ennek megfizetésére vonatkozó rendelkezés az Itv. 78. §-ának (4) bekezdésén, valamint a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (2a) bekezdésein alapul. A személyes illetékmentes kérelmezett fellebbezésére jutó 14 268 Ft fellebbezési illeték ugyanakkor az állam terhén marad a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése alapján.

Debrecen, 2026. január 22.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Árok Krisztián s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró